
Petr Harmáček o TOP Dream Company

Petr Harmáček vyrůstal v muzikantské rodině v Chebu, kde začal v sedmi letech hrát na klavír a o rok později na trubku. Ta se pak stala jeho největší hudební náplní. V roce 2002 byl přijat na Konzervatoř Jaroslava Ježka, kde studoval trubku u Jiřího Koháka a skladbu u Milana Svobody. Během studia založil kapelu TOP Dream Company, která letos vydala album s názvem Double Gig, jehož je OSA partnerem. V letech 2005—2007 působil v Německu na mezinárodním projektu Musical Hautnah. Poté vystudoval na Janáčkově akademii múzických umění obor jazzová interpretace. V současné době se nejvíce soustřeďuje na svůj sólový projekt Harmony a kapelu TOP Dream Company. Zastupován OSA je od roku 2009 a má registrováno 15 hudebních děl.

ODPOVÍDÁ: PETR HARMÁČEK

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Ahoj Petře, o TOP Dream Company slyším už dlouho. Od kterého roku vlastně fungujete?

Ahoj, zdravím všechny čtenáře! Kapelu TOP Dream Company jsme založili v roce 2004 na podzim, kdysi na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Náhodou jsme se potkali v jeden moment jako spolužáci na jedné škole a společně s bývalým členem Davidem Fárkem jsme nějak dostali nápad si s klukama dohromady zahrát.

Někde jsem četl, že to TOP znamená Tower of Power, což byla funková skupina. Znamená to, že se jim chcete hudbou podobat?

Přesně tak. Původně to bylo T.O.P. Dream Company. V podstatě společnost lidí majících sen si zahrát Tower Of Power. Víš, my jsme byli tou kapelou úplně posedlí, protože oni strašně dobře hrají, tak jsme si říkali, že by bylo nejlepší si to sami stáhnout, zaranžovat a sami si to ze studijních důvodů zahrát. Byla to obrovská výzva a škola pro každého člena. Zkoušeli jsme na to rok pravidelně a první koncert byl v Lucerna Music Baru. Po čase jsme se od toho ale oprostili. Důvodem ani nebylo, že by nás to přestalo bavit, ale časem dojdeš k bodu, kdy už si chceš hrát svoji polívčičku, tak jsme začali dělat svoji muziku a tečky z názvu dali pryč. Teď je naším snem zahrát koncert nejlépe, jak jen to jde.



V kapele byl Ondra Ruml, Vojta Dyk a další zpěváci, momentálně je zpěvákem Martin Růža. Věříš, že současné složení již zůstane stabilní?

Jojo, kluci s námi zpívali a ještě stojí taky za zmínku Marta Balážová, která s námi zpívala delší období. Tohle byla taková první etapa kapely. Pak byly určité důvody, které nás donutily ke změnám, a přišel Martin, který s námi zpívá 5 let. Ohledně stability nevím. Ono máš v kapele hodně dobrých muzikantů a každý má svoji filozofii a nikdy nevíš, co udělají. Je to práce s médii. To, že někdo přijde a odejde, je v dnešní době úplně normální. Třeba naposledy jsem se o tomhle bavil s Blueym z Incognita a on mi řekl, že cca za 40 let kapely prošlo bandem celkem přes 400 členů. Takže jsme na tom ještě dobře.

Kolik vás vlastně je?

V současné době jsme se ustálili na 10 členech.

A dá se vůbec pro takto početnou kapelu sehnat koncert? Kolik jich za rok máte?

Pokud to nejsou pankáči, tak to jde. Dneska fungují různé google kalendáře atd., takže to lze! Ale chce to pevné nervy a smysl pro

punk! Cca 20–30 koncertů ročně zvládneme, ale narůstá to, tak třeba příští rok trhneme rekord. Ale jak říkáš, je to těžké dát dohromady.

Máte skladbu Bigbítový národ, soudím, že vás asi taky pálí velká „rockovost“ v Česku. Když jsme u těch koncertů, kolik na vás mimo Prahu přijde diváků?

BB národ je první pecka v češtině, kterou jsme udělali s klávesákem Johnniem Bálkem, kdysi u mě doma na Vinohradech. Není to, že by nás něco pálilo, nemáme nic proti bigbítu, ale proti té české konzumní nemoci s ním spojené. Někdy je to až úplně šílené, přijedeš na festival a dramaturgie je úplně crazy. A co se týká diváků, tak je to rozdíl, záleží na druhu akcí a hlavně na promotérech v dané lokalitě. Když vezmu extrémy, tak jsme kdysi hráli na žatecké Dočesné po Karlu Gottovi před Alphaville pro 40 tisíc lidí a za rok jsme hráli v Liberci pro tři! Tak to je, to je muzika a kapela!

Přiznám se ti, že to album je pro mě překvapení. Některé české texty máte ve stylu Nightwork, to ano, ale je to výborně nafrázované. Jedna deska je česky, druhá anglicky. Nechcete zakotvit v češtině?

Tak za prvé, Nightwork dělali texty pro srandu a vtip. Prdelky, srandičky a tak. Ale my je myslíme vážně. Chceme na něco upozornit. Je pravda, že jsme stejná věková kategorie, ale jak říkám, my to myslíme vážně a chceme to mít soulově a stylově nafrázované s větším groove, větší přísností. A jestli zakotvit v češtině, či angličtině? Jde o to, že v daném stylu, který hrajeme, je strašně těžké vyfrázovat češtinu, protože náš jazyk je málo ohebný a hůř se na něj tvoří feel melodika než v angličtině. Viděl bych to 50 na 50. Navíc máme skvělé textaře v Americe, se kterými je super spolupráce, a toho bychom chtěli dále využívat.

Kdo je u vás v kapele kromě tebe autorem?

Jak už jsem zmínil Johnnieho Bálka, tak i Zbyněk Polívka a nutno zmínit i našeho bývalého člena Ondru Jonáše.

Chápu, že TOP Dream Company tě neživí, mohu se tedy zeptat, co tě jako hudebníka živí?

TDC už je ve fázi, kdy mě začíná žít, rozhodně za poslední rok už se to děje. Dále nahrávám na trumpetu po studiích, aranžuju, píšu muziku a dělám převážně na svých





projektech. Mimo to taky hraju s legendárním bigbandem Gustava Broma, kde se potkávají skvělí jazzoví hráči. Je tam skvělá parta lidí pod vedením Vlada Valoviče.

Album Double Gig pokřtila Leona Machálková. Proč ona?

Řešili jsme koho, měli jsme pár tipů, až jsme dospěli k závěru, že vzhledem k tomu, že jsme pánská jízda, tak to chce kmotru, a Leona nás napadla jako první. Učila Martina na škole a já sám a někteří ostatní členové TDC s ní už i v minulosti hráli. Ona je fajn ženská, hrozně super a v klidu.

Koho z českých a zahraničních hudebníků posloucháš?

Z českých interpretů neposlouchám pravidelně snad nikoho. Často s několika hraju a na pódiu mám o té muzice daleko větší přehled než doma v rádiu a to mi stačí. Dřív jsem poslouchal JARy a Mankáče, na nich jsem vyrostl... stejně tak na Jacksonovi...

jinak z těch zahraničních sleduju vývoj Earth, Wind & Fire, Prince, Incognito, Tower Of Power. Z jazzu zase poslouchám hlavně Milese

A funk? To je otázka! Nevnímám funk jako styl, ale jako poslání. V podstatě jako gospel pro nevěřící.

Davise, Nicolase Paytona, Terence Blancharda a v poslední době poslouchám dost Balkán, baví mě ta energie, hlavně Bobana i Marka Markoviče. A nutno taky podotknout, že si frčím poslední dobou v evropské klasice, a to v 20. století, kde se dá najít velké množství skvělé muziky.

Jak vidíš budoucnost kapely? Myslíš, že s funkem se dá jít ještě dále?

Kapela jede a frčí, teď to šlape super. Za poslední rok jsme dost spolu a hraje, dost zkusíme, tvoříme. Myslím, že jsme na správné cestě a jedeme si po svém nezávisle a z toho mám největší radost. A funk? To je otázka! Nevnímám funk jako styl, ale jako poslání. V podstatě jako gospel pro nevěřící. Jako jeden velký večírek bez nutné přítomnosti Boha a kostela. My se vydali cestou, na které je kapela z Prahy, středu Evropy, která má blízko ke všem hudebním stylům na světě, ale spojuje je funk v našem podání. ☒